

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 5. februara 2018. godine
Br. ref.: RK 1191/18

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI45/17

Podnosilac

Nexhat Krasniqi

**Ocena ustavnosti
presude PML. br. 329/2016 Vrhovnog suda
od 2. marta 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Nexhat Krasniqi iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Florent Latifaj, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu PML. br. 329/2016 Vrhovnog suda od 2. marta 2017. godine u vezi sa presudom Apelacionog suda PAKR. br. 603/2015 od 20. maja 2016. godine i presudom Osnovnog suda u Prištini PKR. br. 144/2013 od 21. septembra 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda, kojom su, navodno, podnosiocu povređena prava i slobode garantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29. Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 14. aprila 2017. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 18. aprila 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Snezhanu Botusharovu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Arta Rama-Hajrizi i Gresa Caka-Nimani.
7. Dana 28. aprila 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva poslao Vrhovnom sudu.
8. Dana 14. novembra 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

9. Podnosilac zahteva je bio zaposlen na poziciji direktora Odeljenja za nabavke pri Ministarstvu trgovine i industrije.
10. Dana 22. jula 2005. godine, Ministarstvo trgovine i industrije je objavilo tender za „Projekciju i izgradnju infrastrukture industrijskog parka u Drenasu“.
11. Dana 7. oktobra 2005. godine, ugovor je zaključen između Ministarstva trgovine i industrije i kompanije „Eltoni“ za projekat i izgradnju infrastrukture industrijskog parka u Drenasu u iznosu od 144.000 evra / cena po jedinici 69.825, 25 evra (bez navođenja broja jedinica).
12. Dana 20. jula 2006. godine, zaključen je aneks ugovora između kompanije „Eltoni“ i Ministarstva trgovine i industrije, koji je potpisao [podnosilac

zahteva] na ime Ministarstva, u kome je navedeno: „S obzirom da su gore navedene stranke zaključile ugovor o izvođenju radova na projektu Industrijski park u Glogovcu, (...) Na osnovu izvedenih radova od strane ugovarača i njegovog zahteva za izmenu uslova plaćanja i nakon odobrenja od strane MTI, pri čemu su se stranke međusobno saglasile da recipročno izmene uslove plaćanja (...), Saglasile su se o sledećem: (...) Član 1 (u vezi sa izmenom klauzula 17.3 do 17.5), član 2 (o isplatama izvršenim prema "situacijama") (...) Član 4: Ukupna vrednost ugovora će iznositi 1.730.000 evra (...).”

13. Dana 5. novembra 2012. godine, Osnovno tužilaštvo-Odeljenje za teška krivična dela u Prištini je podiglo optužnicu protiv podnosioca za krivično delo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja iz člana 339. stav 3 u vezi sa članom 23. Krivičnog zakonika Kosova (u daljem tekstu: KZK) i krivično delo prevara pri vršenju službene dužnosti iz člana 341. stav 1 i 3 u vezi sa članom 23. KZK.
14. Dana 21. septembra 2015. godine, Osnovni sud u Prištini je doneo presudu PKR. br. 144/2013, kojom je podnosioca zahteva proglasio krivim za krivična dela i osudilo ga je na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 26 meseci.
15. Osnovni sud je smatrao:

„Bez obzira na to što je iznos prvobitnog ugovora od 07.10.2005. godine izmenjen tek prvim aneksom ugovora (član 4. tog aneksa), od 20.07.2006. godine, mesec dana ranije, dana 20.06.2006. godine, [podnosilac zahteva] je dostavio Agenciji za javne nabavke, na osnovu člana 34. st. 3 (između ostalog) Zakona o javnim nabavkama 2003/17, zahtev da koristi ograničene ili postupke sa pogađanjem za dodatne radove, navodeći: „približna vrednost ugovora: 1.700.000 evra, predviđena vrednost: vrednost dodatnih radova: 14.580 evra“, kada je u to vreme (dana 20.06.2006. godine) iznos ugovora od 07.10.2005. godine (jedinu postojeći ugovor) bio 144.000 evra / cena po jedinici 69.825,25 evra, a ne 1.700.000 evra.“

16. Podnosilac je podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda, navodeći da je došlo do pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja, pogrešnog tumačenja zakonskih odredbi kojima se regulišu finansijska pitanja Zakona o nabavkama, kao i o trajanju izrečene kazne.
17. Dana 2. maja 2016. godine, Apelacioni sud je doneo presudu PAKR br. 603/15, kojom je delimično usvojio žalbu podnosioca u vezi sa pravnom kvalifikacijom krivičnog dela, kao i trajanjem kazne. Time je kaznu zatvora podnosioca umanjio sa 26 meseci zatvora na 18 meseci uslovne osude. U obrazloženju presude, Apelacioni sud je naveo:

“[...] Veće je pažljivo pregledao argumente predstavljene u žalbi i u predlogu Apelacionog tužioca.

Veće je ispitalo na detaljan način činjenične nalaze osporene presude i u potpunosti se slaže sa navedenim nalazima. Osnovni sud je u osporenoj

presudi detaljno analizirao izvedene dokaze tokom glavnog pretresa u vezi sa okrivljenim (podnosiocem). Po nalogu veća, prvostepeni sud je doneo logične zaključke tokom ocene dokaza.

Apelacioni sud utvrđuje da ima dovoljno dokaza da se dokaže van opravdane sumnje da je okrivljeni podnosilac izvršio krivično delo zloupotrebe službenog položaja ili ovlašćenja u saizvršenju u suprotnosti sa članom 422, 1 u vezi sa članom 31 KZK...”

18. Podnosilac je podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude Osnovnog suda PKR. br. 144/2013 od 21. septembra 2015. godine i presude Apelacionog suda PAKR. br. 603/2015 od 20. maja 2016. godine, u kome je naveo „bitne povrede odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona.“
19. Dana 21. februara 2017. godine, Vrhovni sud je doneo presudu Pml. br. 329/2016, kojom je zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca odbio kao neosnovan. U obrazloženju presude stoji:

„Što se tiče prvog krivičnog dela (prvi slučaj) utvrđeno je da se zahtev za zaštitu zakonitosti branioca osuđenog odnosi uglavnom na tvrdnju da je optužba prekoračena jer je u optužnici navedeno da je krivično delo izvršeno u nameri da osuđeni stekne protivpravnu materijalnu korist za sebe, a oglašen je krivim zbog nanošenja štete ... Međutim, ovaj sud je utvrdio da optužnica nije prekoračena jer istoj nije dodata nijedna bitna činjenica koja bi izmenila optužnicu u toj meri da bi sud presudio pitanje koje je različito od onog datog u optužnici.

[...]

...U odnosu na drugo krivično delo pobijane presude, Vrhovni sud je utvrdio da nisu zahvaćene bitnim povredama odredaba krivičnog postupka koje su navedene u zahtevima za zaštitu zakonitosti.“

Navodi podnosioca

20. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu svi redovni sudovi povredili pravo na pravično suđenje u određivanju krivične optužbe protiv njega kao što je garantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.
21. Podnosilac smatra da su sudovi povredili njegova prava zato što nisu prihvatili njegov zahtev za dodatnim veštačenjem u vezi sa činjeničnom metodologijom rukovođenja postupaka javnih nabavki na Kosovu. Podnosilac zahteva tvrdi da svi redovni sudovi nisu pravilno shvatili finansijske implikacije sistema ugovaranja nabavki koje se primenjuju u ugovoru koji je bio osnov za krivične optužbe protiv njega.
22. Podnosilac zahteva navodi da „princip jednakosti oružja, zahteva da se svakoj stranci pruži razumna prilika da predstavi svoj slučaj i dokaze i da predlaže i veštačenje, pod uslovima koji je ne dovode u značajno nepovoljniji položaj vis-a-vis protivničke stranke“.

23. Podnosilac, dalje, navodi da svi redovni sudovi nisu pravilno shvatili uslove ugovora koje je potpisao na ime Ministarstva trgovine i industrije za „Industrijski park Drenas“ naročito u pogledu ukupne vrednosti ugovora.
24. Podnosilac zahteva tvrdio da mu je „prekršeno ustavno načelo zabrane proizvoljnosti u odlučivanju jer data obrazloženja ne sadrže utvrđene činjenice, zakonske odredbe i logični odnos među njima, kako su potvrdili i sam prvi i drugi stepen.“
25. Podnosilac traži od Suda „da se ponište odluke redovnih sudova i predmet vrati Osnovnom sudu u Prištini na ponovno razmatranje i odlučivanje od strane tog Suda i da se otklone ustavne povrede člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP.“

Prihvatljivost zahteva

26. Sud će prvo ispitati da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
27. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:
  1. *Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*
(...)
  7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”*
28. Sud se poziva i na član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku”.
29. Sud primećuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; zahtev je podnet u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona i podnosilac zahteva je iscrpeo sva pravna sredstva.
30. Međutim, Sud se poziva i na član 48. Zakona [Tačnost podneska], koji kaže:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.
31. Sud se, dalje, poziva na pravilo 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika o radu, koje predviđa:

*“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:
[...]
d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.*

(2) Sudu proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju osnovnih prava“.

32. U konkretnom slučaju, Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, jer

„a) tokom suđenja on nije imao istu mogućnost da predstavi svoj slučaj i dokaze, jer su sudovi odbili njegov zahtev za finansijsko veštačenje, čime mu je povređeno načelo jednakosti oružja, i

b) da je postojala proizvoljnost u odlučivanju redovnih sudova jer data obrazloženja ne sadrže utvrđene činjenice, zakonske odredbe i logični odnos među njima“.

33. Sud primećuje da podnosilac zahteva ponavlja iste argumente koje je podneo u postupcima pred redovnim sudovima, naročito u pogledu njegovog zahteva za veštaka svedoka, ocenjivanja dokaza i naknadnog utvrđivanja činjeničnog stanja.

34. Sud primećuje da su se sva tri stepena redovnih sudova bavila ovim pitanjem i razradiće ga dalje u narednim stavovima.

35. Sud pored toga podseća na svoju sudsku praksu, gde je utvrdio:

„Po Ustavu nije njegova dužnost da deluje kao apelacioni sud, ili sud četvrtog stepena, u odnosu na odluke donete od strane nižih sudova. Uloga nižih sudova je da tumače zakon i primene odgovarajuća pravila postupka i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz protiv Španije* [GC], br. 30544/96, stav 28., *Evropski sud za ljudska prava* [ESLJP] 1999-1).

Ustavni sud može samo uzimati u razmatranje da li su dokazi predstavljeni na takav način i da li su postupci uopšteno, sagledani u celosti, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje (vidi, Presuda Ustavnog suda od 23. juna 2010. god, Slučaj br. KI 40/09, Imer Ibrahim i 48 drugih bivših radnika 3 Energetske korporacije Kosova protiv 49 individualnih presuda Vrhovnog suda Republike Kosovo, stav 66. i 67)“. (Vidi: *Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 18. oktobra 2010. godine, Karfeta protiv Vrhovnog suda, KI 42/09, stavovi 18, 19)“.*

36. Sud podseća da se u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava „osnovna prava i slobode zagarantovane ovim ustavom tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava“.

37. U tom smislu, Sud ponavlja da je Evropski sud za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) utvrdio da je „uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava“ (vidi: ESLJP, presuda od

21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije* [VV], br. 30544/96, stav 28“.
38. Sud takođe podseća na konsistentnu sudsku praksu ESLJP koji je utvrdio da „kao opšte pravilo, domaći sudovi, a posebno prvostepeni sud, trebaju oceniti dokaze koji se nalaze pred njima, kao i relevantnost dokaza koje optuženi traži da navede (vidi: istu presudu, str. 15, stav 33, drugi stav u redu). Sud, međutim, mora utvrditi - i u tom smislu je saglasan sa Komisijom - da li su postupci koji se razmatraju u celini, uključujući i način na koji su uzeti dokazi tužilaštva i odbrane, bili pravični u skladu s članom 6. stav 1 (član 6-1)“. (Vidi: presudu ESLJP od 6. decembra 1988. godine, *Barbarà, Messegué i Jabardo protiv Španije*, br. 10590/83, stav 68).
39. Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
40. Sud ponavlja da je van delokruga njegove nadležnosti da oceni kvalitet zaključaka koje su doneli redovni sudovi u vezi sa ocenom dokaza, osim ako su ti zaključci očigledno proizvoljni ili dovode do očigledno proizvoljnog ishoda.
41. U konkretnom slučaju, što se tiče navoda podnosioca o povredi načela „jednakosti oružja“, Sud smatra da se prema članu 6. stav 3. tačka d) EKLJP ne daje stranci neograničeno pravo da saslušava svedoke, ili da izvodi druge dokaze pred sudom već je, po pravilu, zadatak redovnih sudova da procene da li je potrebno pozvati određene svedoke, te da li bi izjave predloženih svedoka ili izvođenje drugih predloženih dokaza i radnji bile relevantne i dovoljne za odlučivanje u konkretnom slučaju (vidi: ESLJP, delimična odluka o prihvatljivosti od 5. jula 2005. godine, *Harutyunyan protiv Jermenije*, br. 36549/03).
42. U tom smislu, Sud primećuje da je Osnovni sud u svojoj presudi PKR. br. 144/2013 obrazložio da je njegova odluka doneta „na osnovu savesne ocene svakog dokaza pojedinačno, i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocene, izvede zaključak o izvesnosti postojanja određene činjenice“, što se po mišljenju ovog Suda sledilo tokom celog postupka.
43. Štaviše, Sud primećuje da su Apelacioni i Vrhovni sud u svojim presudama dali jasna i detaljna obrazloženja, kako po pitanju dokaza koje je Osnovni sud prihvatio i izveo, tako i po pitanju dokaza i svedoka koje je odbio.
44. Sud smatra da je u osporenim odlukama redovnih sudova jasno i argumentovano obrazloženo da okolnosti zbog kojih je podnosilac predložio saslušanje finansijskog veštaka nisu bile potrebne za utvrđivanje činjenica i da shodno tome izvođenje tih dokaza nije bilo potrebno.
45. Sud takođe podseća na drugu tvrdnju podnosioca zahteva „da je postojala proizvoljnost u odlučivanju redovnih sudova, jer dato obrazloženje ne sadrži utvrđene činjenice i zakonske odredbe te logičan odnos među njima“.

46. Sud je već primetio da su redovni sudovi sproveli obiman i sveobuhvatan postupak u kojem su dokazi izneti od strane odbrane i tužilaštva izvedeni. Pored toga, redovni sudovi su rešili zahtev podnosioca za veštaka svedoka i obrazložili zašto nisu smatrali da je ovo dodatno veštačenje potrebno.
47. Imajući u vidu gore navedeno, Sud smatra da su redovni sudovi dali jasne i precizne argumente kako bi potkrepili sve svoje nalaze i zaključke. Shodno tome, Sud ne može da oceni postupak pred redovnim sudovima kao proizvoljan.
48. U ovim okolnostima, Sud smatra da ništa u slučaju predstavljenom od strane podnosioca zahteva ne ukazuje da su postupci pred redovnim sudovima bili nepravični ili proizvoljni da bi Ustavni sud došao do zaključka da je srž prava na pravično i nepristrasno suđenje bila povređena ili da su podnosiocu zahteva uskraćene bilo kakve procesne garancije, što bi dovelo do povrede tog prava prema članu 31. Ustava ili člana 6 EKLJP.
49. Sud smatra da je obaveza podnosioca zahteva da potkrepi svoje ustavne tvrdnje i podnese *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP. Ta ocena je u skladu sa nadležnošću Suda (vidi: slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, od 5. decembra 2013. godine).
50. Kao rezime, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje niti je podneo bilo koji *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP.
51. Dakle, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika o radu.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa članom 113, stav 7 Ustava, članom 47. Zakona i 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika, na sednici održanoj 14. novembra 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Snezhana Botusharova

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi